

ת"פ 3803/01/14 - מדינת ישראל נגד תמיר יואל, דנה אלימלך

בית משפט השלום בקריית שמונה

ת"פ 3803-01-14 מדינת ישראל נ' יואל ואח'

תיק חיצוני: 575803/13

בפני	כבוד הסגן נשיא ניר מישורי לב טוב
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	1. תמיר יואל 2. דנה אלימלך

החלטה (בעניינה של נאשמת 2)

1. בפני בקשה חוזרת מטעם נאשמת 2 לאיסור פרסום שמה של המבקשת מיום 11/12/16 וזאת מהטעמים הבאים:

א. המבקשת זוכתה מביצוע העבירות שיוחסו לה בכתב האישום למעט עבירת הפרעה לשוטרי במילוי תפקידו תוך קביעה כי השוטרים הפועלים עשו שימוש בכח שלא כדין כנגד הנאשמת ועל הרשעה חלקית זו תלוי ועומד ערעור בבית המשפט המחוזי.

ב. בקשת הנאשמת שהוגשה בנושא ואשר הפנתה לסיכויי הזיכוי נדחתה בעבר.

ג. פרסום שם הנאשמת מסב לה נזק רב במישור התעסוקתי שכן כל מעסיק פוטנציאלי עורך בדיקה במרשתת ונתקל בהליכים מושא תיק זה ללא יכולת לדעת כי זוכתה ממירב העבירות וכך גם אנשים אליהם נחשפת הנאשמת בחייה הפרטיים.

ד. הנאשמת שותפה בחברת הזנק בפיתוח ארנק אלקטרוני ודבר הפרסום מסב לה נזק רב.

ה. הנאשמת נעדרת עבר פלילי למעט הרשעתה הנוכחית.

2. לשאלת בימה"ש, מדוע לא הוגשה הבקשה מיד בתכוף לאחר מתן הכרעת הדין בעניינה של הנאשמת

עמוד 1

ביום 20.7.16 או בתכוף למתן גזר הדין בתיק מיום 15.11.16 השיב ב"כ הנאשמת בדיון שהתקיים ביום 2/1/17 כי בשעתו הוגשה בקשה בשעה שההליך התנהל והבקשה נדחתה, לאחר הכרעת הדין וגזר הדין, הסתבר לנאשמת כי חרף העובדה שזכותה ממרבית האישומים, מרבית מכריה נחשפו להאשמות המקוריות בכתב אישום, היא פנתה לב"כ וטענה כי הכרעת הדין לא ניקתה אותה ציבורית, האנשים לא מחפשים במרשתת את הכרעת הדין ולא מעמיקים וקוראים את העמודים שבימה"ש כתב כדי לראות מה בימ"ש הכריע, אלא רואים את הכותרת כי הואשמה ואת כתב האישום. עוד ציין ב"כ הנאשמת כי הנאשמת הוסמכה כהנדסאית כימיה ועובדת בתחום כמה שנים.

3. ב"כ המאשימה הפנתה בתגובתה להחלטת בימה"ש מיום 3.9.15. אין מדובר בחשודה או נאשמת כי אם במי שהורשעה בדיון. הכלל בפסיקה הינו פרסום שמות חשודים, קל וחומר נאשמים, קל וחומר מורשעים בדיון. אין הליך פלילי שלא כרוך בפגיעה בנאשם כמו גם נזק לשמו הטוב, משפחתו ועבודתו, הנזק עליו מצביע ב"כ הנאשמת אינו חורג מגדר הרגיל ולא מצדיק איסור פרסום. באינטרנט מפורסמות החלטות ביהמ"ש ובחיפוש בגוגל לא מופיע כתב האישום אלא ערעור בעניינה. מכאן כי יש לדחות את בקשתה ולאזן בין חוקיות הדיון לבין פגיעה בפרטיות.

4. דיון והכרעה :

5. רקע:

בתאריך 24/8/15 הוגשה בקשתה הראשונה של נאשמת 2 לאיסור פרסום שמה (להלן: "הבקשה הראשונה").

בתאריך 3/9/15 הוריתי על דחיית הבקשה מהטעמים הבאים :

א. לא ברור כלל מדוע השתתתה הנאשמת 2 בהגשת בקשתה בשעה שכתב האישום הוגש למעלה משנה וחצי עובר להגשת הבקשה, בתיק התקיימו עד מועד מתן ההחלטה שמונה ישיבות, הוגשו 32 בקשות מטעם הצדדים ואף התקיימה ישיבת הוכחות בסמוך להגשת הבקשה הראשונה.

ב. מעבר לשיהוי הבלתי סביר בו נקטה נאשמת 2 עולה כי נאשמת 2 אינה מצביעה על נזק חמור שיגרם או שנגרם לה כתוצאה מפרסום שמה אשר בוצע כבר למעלה משנה וחצי עובר להגשת הבקשה ואין בטענות בעלמא כי כל אדם יכול לדעת מה מייחסת לה המדינה בכתב האישום כדי להצביע על נזק חמור, לא במישור האישי ולא במישור התעסוקתי.

ג. מכאן כי האינטרס הציבורי בפרסום שמות נאשמים בכלל לרבות בעבירות אלימות כנגד עובדי ציבור מתקיים במקרה זה כאשר אל מול אינטרס זה לא הוכחה הנאשמת 2 נזק חמור.

עמוד 2

ד. עוד נקבע כי במצב דברים זה אין בפי נאשמת 2 טיעון המצדיק איסור פרסום שמה אם היתה חשודה טרם הגשת כתב אישום, קל וחומר בשעה שהינה נאשמת לאחר הגשת כתב אישום.

6. המסגרת הנורמטיבית :

סעיף 70 (ד) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 קובע כי :

"בית משפט רשאי לאסור כל פרסום בקשר לדיוני בית המשפט, במידה שהוא רואה צורך בכך לשם הגנה על בטחונו של בעל דין, עד או אדם אחר ששמו הוזכר בדיון או לשם מניעת פגיעה חמורה בפרטיות של אחד מהם, לשם מניעת פגיעה בפרטיות של אדם בשל חשיפת מידע רפואי עליו או לשם מניעת פגיעה בפרטיותו של אדם עם מוגבלות שכלית או של אדם עם מוגבלות נפשית, כהגדרתם בחוק הליכי חקירה והעדה של אנשים עם מוגבלות, של אחד מהם."

סעיף 70 (ה) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 קובע כי -

" בית משפט רשאי לאסור פרסום שמו של חשוד שטרם הוגש נגדו כתב אישום, או פרט אחר מפרטי החקירה, אם הדבר עלול לפגוע בחקירה שעל פי דין. אסר בית המשפט כאמור, יפקע האיסור עם הגשת כתב האישום נגד החשוד, אלא אם כן קבע בית המשפט אחרת."

מכאן כי הכלל אשר נקבע לא אחת בפסיקה כי האינטרס הציבורי בפרסום שמות חשודים גובר על פני האינטרס האישי שלהם חל, קל וחומר, בשעה שדנים אנו בפרסום שמות נאשמים, קל וחומר שעה שדנים אנו בפרסום שמות נאשמים אשר הורשעו בדיון.

בית המשפט העליון עמד לא אחת על התנאים המצטברים לקבלת בקשה לאסור שמו של **חשוד** ור' לעניין זה רעפ 7276/13 - ישראל פינטו ואח' נ' מדינת ישראל, תק-על רעפ 7276/13(4), 5098

"התנאי הראשון דורש מהחשוד לשכנע כי עלול להיגרם לו "נזק חמור" כתוצאה מן הפרסום;

והתנאי השני דורש מהחשוד לשכנע כי ראוי להעדיף את מניעת הנזק החמור העלול להיגרם לו, על פני העניין הציבורי שבפרסום שמו (ראו: עניין פלונית בפסקה 12). מאחר שמדובר בתנאים מצטברים, הנדרשים לצורך החלתו של חריג עקרון פומביות הדיון, ולנוכח ההלכה שלפיה את החריגים לעקרון פומביות הדיון יש לפרש על דרך הצמצום, ולעולם תיטה הכף לעבר פומביות הדיון (ראו למשל: עניין וילנר, 451; ע"א 5185/93 היועץ המשפטי לממשלה נ' מרום, פ"ד מט(1) 318, 341 (להלן: עניין מרום); בש"פ 4814/05 ביטאר נ' מדינת ישראל (26.7.2005)) - הרי שדי בכך שלא עלה בידי החשוד לשכנע כי מתקיים בעניינו אחד מהתנאים האמורים, כדי שבית המשפט יימנע מלאסור את פרסום שמו של החשוד, מכוח הוראת סעיף 70(ה1)(1) לחוק בתי המשפט (ראו גם: בש"פ 5759/04 תורג'מן נ'

מדינת ישראל, פ"ד נח(6) 658 (2004), בפיסקה 22 (להלן: עניין תורג'מן)).

ודוק: אין הליך פלילי שלא כרוכה בו מעצם טיבו וטבעו פגיעה בכל מישורי חייו של מי שכנגדו מכוון ההליך הפלילי, לרבות: פגיעה בשמו הטוב, פגיעה במשפחתו ופגיעה בעבודתו ובמשלח ידו. לפיכך, על חשוד המבקש לפגוע בעקרון פומביות הדין על דרך של איסור פרסום שמו, מוטל הנטל להראות כי עלול להיגרם לו "נזק חמור" מהרגיל באם יותר הפרסום - ונטל זה הוא משמעותי וכבד (ראו: עניין תורג'מן, בפיסקה 12; בש"פ 4231/07 גורליק נ' מדינת ישראל - משטרת נהריה (20.5.2007)). כדי שבית המשפט ישתכנע כי מוצדק לחרוג מכלל פומביות הדין, על החשוד להראות, איפוא, כי באם יותר הפרסום, עלול להיגרם לו, במידה קרובה של וודאות, נזק המתאפיין בחומרה מיוחדת, יוצאת מגדר הרגיל - החורג בחומרתו מהפגיעה הטבעית העלולה להיגרם לכל אדם בעקבות פתיחתה של חקירה פלילית נגדו, והנלוות לה ולקשירתו שמו בה, מעצם טיבו וטבעו של ההליך הפלילי."

7. בעניינו, כנגד הנאשמת הוגש כתב האישום בתאריך 2/1/14 אשר מייחס לה ביצוע עבירות תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות, הפרעה לשוטר ותקיפה הגורמת חבלה של ממש.
8. בתאריך 20/7/16 ניתנה הכרעת הדין בעניינה של נאשמת 2 במסגרתה זוכתה מביצוע עבירות תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות ותקיפה הגורמת חבלה של ממש והורשעה בביצוע עבירת הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו.
9. בתאריך 15/11/16 נדונה הנאשמת לאחר שמיעת טיעוני הצדדים לעונשי מאסר מותנה וחתימה על התחייבות כספית.
10. לא ברור כלל מדוע פעלה שוב נאשמת 2 בשיהוי ניכר בהגשת בקשתה הנוכחית בשעה שהכרעת הדין ניתנה בעניינה עוד ביום 20/7/16 וגזר הדין ביום 15/11/16. יש בשיהוי זה, פעם נוספת, כדי להטיל ספק בטענת הנאשמת בגין נזק חמור ומידי שהרי כל הפרסומים אשר פורסמו לטענתה במרשתת כבר היו מוכרים לנאשמת גם עובר למתן הכרעת הדין וגזר הדין (ר' טיעוניה בבקשה הראשונה) ואין הדבר סביר כי המתניה זמן כה רב (מספר חודשים) עד שהבינה כטענתה כי הפרסומים הקודמים אינם נמחקים מהמרשתת.
11. מעבר לשיהוי הבלתי סביר בו נקטה נאשמת 2 ואשר אינו עולה בקנה אחד עם טענתה לנזק חמור ומידי עולה כי נאשמת 2 אינה מצביעה על נזק חמור שיגרם או שנגרם לה כתוצאה מפרסום שמה, לא במישור האישי ולא במישור התעסוקתי. כאן המקום לציין כי לא הובאה בפני ולו ראשית ראיה בגין פגיעת פרסום שמה של הנאשמת במיזם חברת ההזנק בו שותפה או באי קבלתה לעבודה במסגרת ראיונות העבודה האחרים.

12. בבחינת הפגיעה הטמונה בפרסום שמו של חשוד - נאשם - מורשע בדין ונוכח ההסדר החוקי בחוק בתי המשפט השם דגש על זכות החשוד לשמו הטוב, הרי שהאינטרס הציבורי בהגנה על שמו הטוב של אדם פועל ביתר שאת כאשר מדובר בחשוד הקמה לו חזקת חפות וכך גם בעניינו של נאשם נאשם אך כוחה של אינטרס ציבורי זה נחלש שעה שעסקינן באדם אשר הורשע בביצוע עבירה פלילית בדין.

13. עוד אציין כי הגם שהנאשמת זוכתה מחמת הספק מביצוע עבירות חמורות הרי שבית המשפט עמד במסגרת גזר הדין על אשמה המלא של הנאשמת בביצוע העבירה בגינה הורשעה והתעוזה בה פעלה בתוך תחומי מתחנת משטרה, תוך שבית המשפט דוחה במגרת גזר הדין עתירתה של הנאשמת לביטול הרשעתה בדין.

14. במסגרת החלטה זו נתתי דעתי לכאבה של הנאשמת אשר זוכתה מחמת הספק מביצוע עבירות חמורות כנגד עובדי ציבור ורצונה כי זיכוי חלקי זה יגיע לידיעת הקהילה הסובבת אותה וקהילת המעסיקים הפוטנציאליים אך אין מקום לתת מענה לבקשה זו במתן הסעד המבוקש והכל מהטעמים לעיל.

לאור האמור לעיל הבקשה נדחית.

המזכירות תעביר ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ד' טבת תשע"ז, 02 ינואר 2017, בהעדר הצדדים.